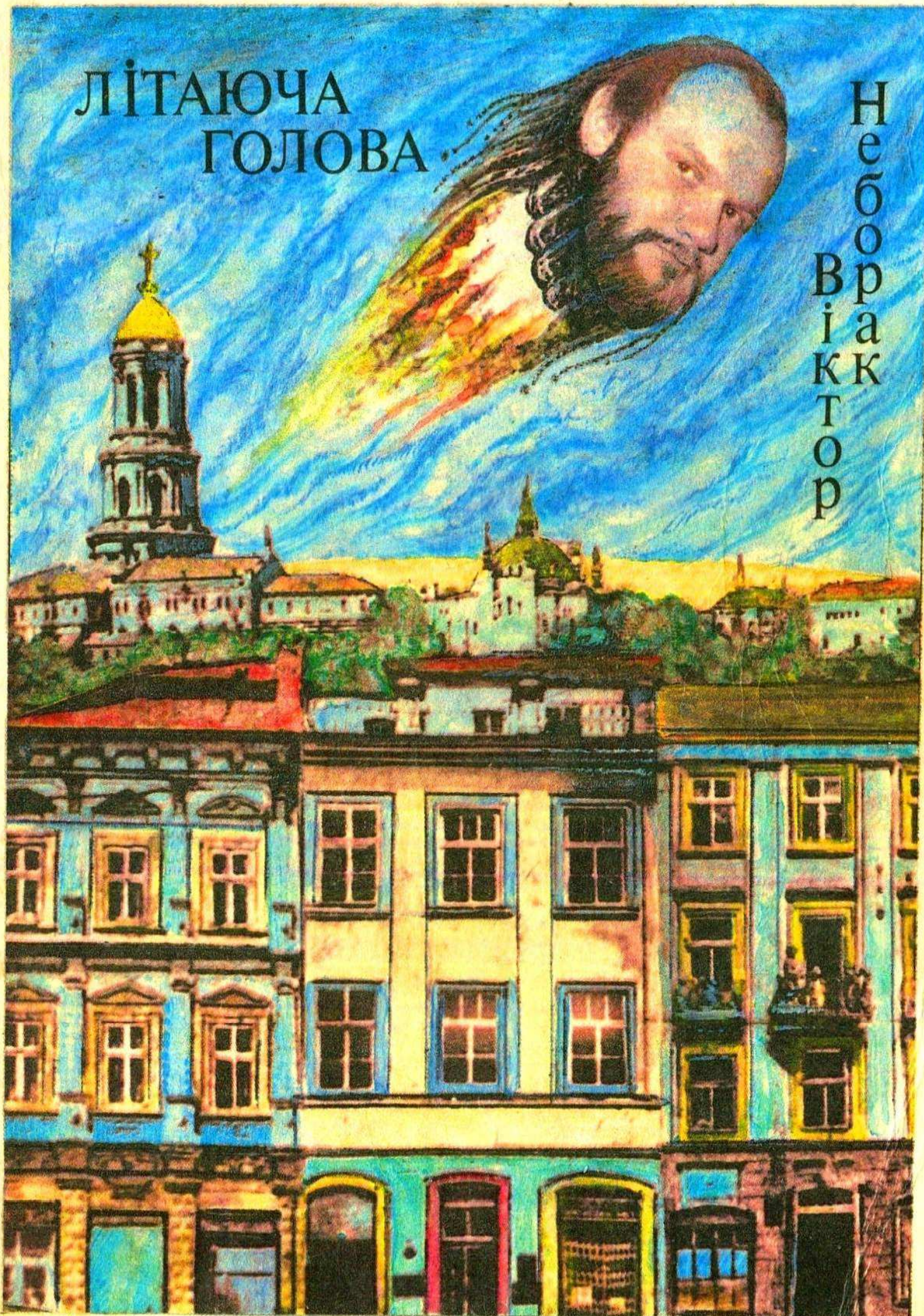

ЛІТАЮЧА
ГОЛОВА

Небо
Вра
КК
ТОР

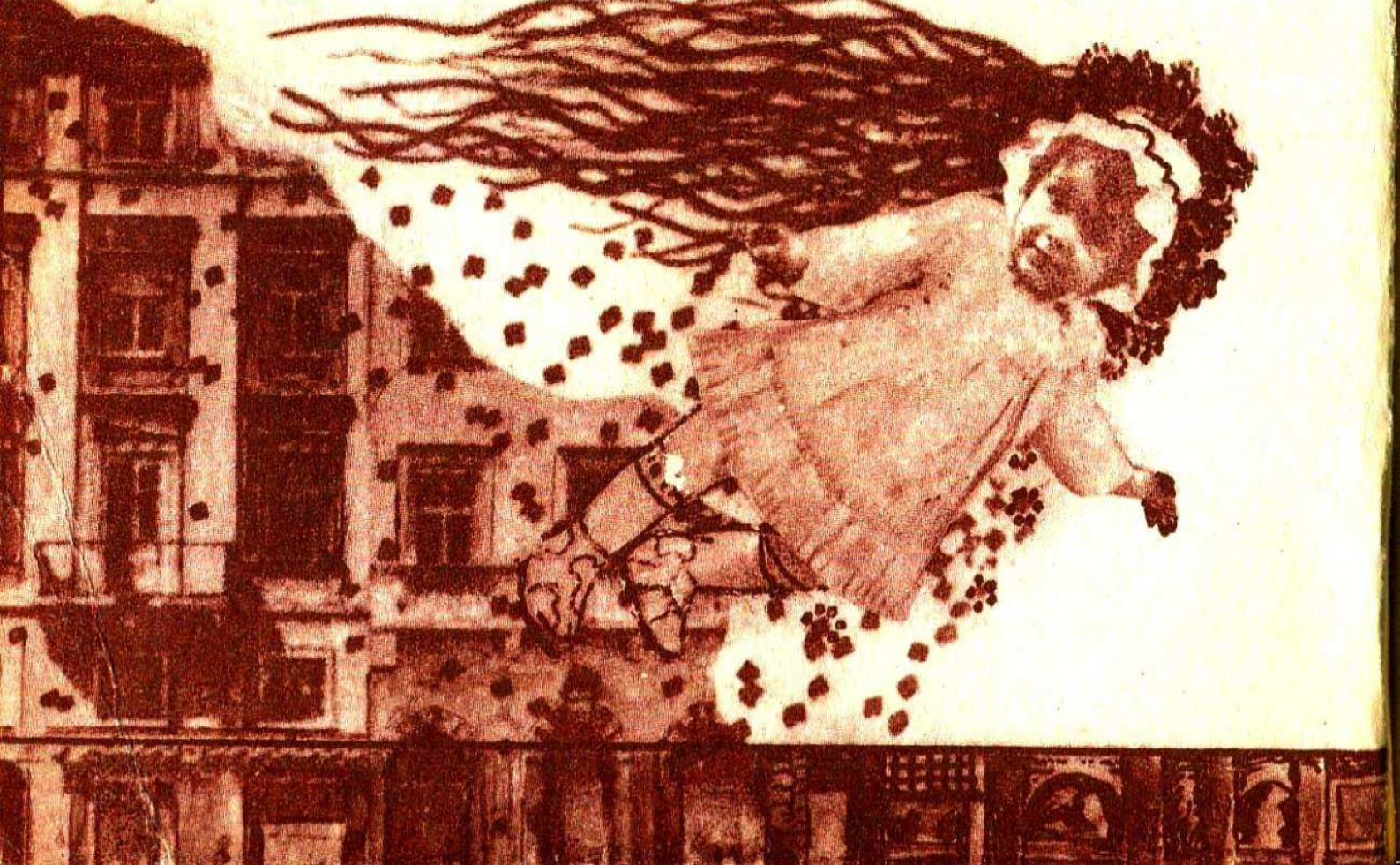

...КАТ КАЗАВ, ЩО НЕ МОЖНА ВІДМАХАТИ ГОЛОВУ, ЯКЩО КРІМ НЕІНІЦ НЕМА...

...КОРОЛЬ КАЗАВ, ЩО ЯК Є ГОЛОВА, ТО ЇЇ МОЖНА ВІДМАХАТИ ЦІЛКОМ ПРИСТОЙНО, І НЕМА ЧОГО МОЛОТИ ДУРНИЦІ.....

...А КОРОЛЕВА СКАЗАЛА: ЯКЩО СЮЖ ХВИЛЮ ВОНИ НЕ ПРИПТИНАТЬ БУБНІТИ...., ВОНА НАКАЖЕ ВІДМАХАТИ ГОЛОВИ ГЕТЬ УСІМ!!!

→ (Олеся у країні чудасій)...→

Н
е
б
о
В
р
і
а
к
к
Т
о
р

ЛІТАЮЧА
ГОЛОВА

Вірші

КИЇВ
ВИДАВНИЦТВО ЦК ЛКСМУ «МОЛОДЬ»
1990

ББК 84Ук7—5
Н39

Збірка фантазмагоричних та карнавалізованих віршів, у яких засобами гротеску, іронії та бурлеску молодий поет освоює сучасну урбаністичну стихію, ще й досі не зовсім звичну для теперішньої української поезії.

Сборник фантазмагорических и карнавализованных стихотворений, в которых средствами гротеска, иронии и бурлеска молодой поэт осваивает современную урбанистическую стихию, еще до сих пор не совсем привычную для сегодняшней украинской поэзии.

Редактор *Іван Малкович*

Художнє оформлення *Юрія Коха*

Н $\frac{4702640202-013}{М 228(04)-90}$ 41.90

ISBN 5-7720-0385-2

© Віктор Неборак, 1990

ГЕНЕЗИС ЛІТАЮЧОЇ ГОЛОВИ

(віршоване шоу)

I. Фантазія метро

Фарба це ще не простір ти спробуй все ж прорубати
цю чорну ніч грані світла проблискують і двійник
сидить у шибі навпроти мальована лялька блякла
шию його підпилює лінія руху стрімка
підземна ріка пересохла втрамбовані

в ніч динозаври

бивні кістки биті люстра привидів голоси —

усе це тло для малюнка шия твоя кровоточить

а голова у шибі стартує а голова

крізь товщу камінного моря крізь рибу дніпрову

і кригу

крізь бібліотечні сховища пропалюючи собі хід

летить урочисто хвилина до карнавального вибуху

губи її тяжко рухаються: я-лі-та-ю-ча-го-ло-ва

II. НЛО

Ми нарекли десантний човен «К-АТАС-ТРОФА» —
вся гума в латках, ми щомиті йдемо на дно.

Та є легені. Нас тримає кров здорова,
і робить невагомими лайно.

Ми відпливли колись давно у розпал літа.

І з того часу наплювати нам на час.

В усі епохи і часи шляхи відкрито.

Червоним в назві світиться «АТАС»!

Були туристи, а тепер істоти вищі!
Космічний вимір нас поглинув просто з хвиль.
Хай з дір залатаних повітря грізно свище —
це наш двигун — літаюча таріль!

Ввімкнулась в небі смуга пурпурова.
Переловили свідки зграї гав.
Сенсація! Тарілка! Катастрофа!
...Це ще питання, хто за ким спостерігав.

III. Фантазія метро

Це тіло це вбивство це привид це вішалка
цей блазень бере черепи
ціцерон'дерталець шекспір адольф чаплін
йосип сковорода
людиноворон христос 'динозвір комаха
свиня ікласта ніч
все вужчий тунельний протяг
чорний попіл облич
тяжко голосять тіні
пронизлива мить

потвори покручі привиди
виють тобою зграєю
і тіло твоє примірюють
як чобіт старий рипиш

IV. Фантазія на тему ранкового автобуса

Твій час і простір — цей автобус № 20.
Він шлях винюхує і виє, наче пес.
Ти в ньому мало не сконав сьогодні вранці,
коли юрба натисла на твій прес.

Куди ці люди? — По білети.— Де їх душі? —
Автобус виє, як увесь двадцятий вік.
А всередині, ледь підсвічені, минущі
серця — як дзвони, що мовчать в епоху пік.

О передайте — моє серце — п'ять копійок.
Водій чатує в темній перспективі, де
автоматичних пальців рух веде тоді, як
твоя монета закривавлена гряде.

Тіла автобус чавить, як цитрини.
А душ екстракт замінює бензин.
А в чорних шибках сунуть лімузини —
в них манекени, схоплені з перин.

Ось ваша задача, геній-арифметик.
Збагнеш, коли зійдеш на лютий брук:
не в тому сенс, що вирвав ти білетик,
а в доторках липких і теплих рук!

V. Фантазія метро. Відображення

Перед собою він бачить себе
він бачить себе прозорого,
він бачить прозору забарвлену тінь
рухливу тінь у повітрі
вона промовляє слова одночасно мовчить
промовляє слова

він крок ступає вона назустріч
обличчя в обличчя очі
співпадають проходять наскрізь
гусне свічадо скла
повіки мені підніміть
ОСЬ ВІН
тінь моя у мені

ростуть кажанячі крила
ікла ростуть і пальці
тінь проростає крізь тіло
жало винюхує кров

VI. Метро. Версії

...Нарешті ти у ритм втрафляєш, волоцюго...

Вагонна шибя — це екран. Ти — режисер
на фестивалі в Каннах.
Це дійство між зупинками «Жовтнева» —
«Більшовик» ледь-ледь витримує напругу
гумових м'язів, волокна очей, рук магнетичних,
схованих ножів, книжок промінних, пальців
дерев'яних.

Отож, вважай, це зал, всі глядачі — актори.
Але кут зору лиш тобі відомий, пане режисере.

Вдивляєшся у них, своїх сучасників миттєвих,
випадкових подорожніх, ззовні свище море,
підземний вітер, ти на вістрі, а у вістрі —
кінокамери очей фіксують мить твоєї ери.
Ну що за дія? Всі вони — стовпи втрамбовані,
хапальні руки зафіксовані, що це за дія?
Таж ситуація — ще не сюжет, але ніхто зі
знudzених в час руху зали не покине.
Баби із тлумками і клунками, робітники порепані,
студенти законспечені,
розпечені вуста навпроти кличуть Вія!
...А було б гарно, якби в шибках замість відображень
засвітилися рок-ролики,
на кожен — дві чи й три хвилини.

Можливий інший погляд. Уяви собі: цей поїзд —
безконечний,
нема зупинок; уяви собі: вагон — це час — день,
тиждень, місяць, рік, десятиліття...
Супутник твій, той, що натис на тебе поглядом,
тобі найменш знайомий, сміх твій недоречний,
хоч погляд знято, і стіна росте, тебе не зрозуміли,
все, хоча й ні слова, кам'яніє підборіддя.
Ти знаєш дещо про Гомера, про Христа,
калатає середньовіччя ззаду кістяками.
Про Леонардо чи читав у Фрейда, уяви собі вагон,
в який упхали Ренесанс.
Ти знаєш сотні прізвищ, географії епох
і монологи героїчні,
хоч твоя земля тобі найменш відома, мчиш
крізь неї.
Ти у ній — без тями.
Тебе цікавить — що в наступному вагоні?

(Може, він порожній?)
Чи там усі брати і сестри? Чи ми там є?
Чи вже немає нас?

VII

Вертикальне скло тяжке і гостре грань яка не відає
радіус труби тінь Каліостро наче ліфтом
що тне
тягне вниз мене
кольори ґрунти нашарування дух земний химерна
кров як мох
риби черепки листки прощання сфотографували
нас обох
крізь обличчя свічі і каміння скло подорожує
крижане
механізми тіні і падіння царство тіней
як п'ятьма одне
домовини валяться у шахти печі палять воскові тіла
і виходять ангели втішати очі опечалені зі скла
це підземне дійство — тріслим дзвоном і виттям
в тунельному диму
мчаться тіні рук їх за вагоном крізь
густу вібруючу п'ятьму

VIII. Літаюча голова. Виробничий автопортрет

...А голову літаючу монтують за подобою моєю
в шахті.
Бригада упирів в комбінезонах тарабанить
триметровий ніс.
У піздрях — фейерверки, і дроти, і серпантин,
два гучномовці зяють вниз.
Мій ніс — масивний, хлопський, ніс
монументальний — де там різній шляхті!
В каркас триповерховий сектор управління
опускають краном,
а мозок перетворено на важелі, педалі і кермо.

Чоло моє — напнутий алюміній — варять металісти,
трохи вниз дамо —
повіки там ладують і під'єднують
електрику очам-екранам.
Ще кілька слів про рот — дияволів десяток пре
щелепу,
розлізся в ній слимак-гігант, брехун бундючний,
єго мосць язик,
його чатують зуби, ані разу не пломбовані,
язик як сплячий бик,
дві анаконди стулені його ховають,
щоб не втрафив у халепу,
Ось вуха припасовують, клепають шкіру,
стики зварюють — і ревище, і спека.
Вмикає полум'я у соплах інженер-люципер-
лицедій.
Я у скафандрі, я прощаюсь — ну, поехалі — я лізу
в мозок свій.
На старт збігається дивитися півпекла.

ІХ. Вертикаль

О діво пресвята
свій погляд прихили
і висвітли до дна
мою пекельну душу
я мушу пронести
залізну ніч хрестів
без погляду твого
злетіти я нездужу

О мати божа я
один з твоїх синів
без погляду твого
камінне небо чорне

не дай скляним вітрам
поглинути вогонь
зрости мою любов
Маріє чудотворна

Важка вага землі
тяжіння всіх часів
іржава кров злочинств
мій голос огортає
та спопеліє ніч
у небесах ясных
я бачу — вірую
твій божий погляд сяє

Х

Вона піднімається, як голова,
відрубана голова волоцюги.
Вона промовляє уперше, і вдруге,
і втретє свої потойбічні слова:
Я ЛІТАЮЧА ГОЛОВА!
Над юрмищем площі нависло навкіс
її всевидюще летюче барокко.
Кров гусне в повітрі, розчахнутий зріз
тінь відкидає важку і глибоку:
Я ЛІТАЮЧА ГОЛОВА!
Сокира невидима в місто ввійшла,
стягнули з помостів тіла безголові,
роззяви напились дешевої крові,
та зішкребе слід іржавий з чола
ПРИВИД ЛІТАЮЧА ГОЛОВА!
Жереш мелодрами телевізійні?
Ти розглядаєш драконів за склом!
Стіну тобі проламає чолом
ожила куля з «Оркестру» Фелліні —

Я ЛІТАЮЧА ГОЛОВА!
Запам'ятай, не сховатись ніде!
Площа приходить у схови, площа!
Бруківку темну свято полоще
і в небеса Ренесансу гряде
МАСКА — ЛІТАЮЧА ГОЛОВА
Я ЛІТАЮЧА ГОЛОВА
Я ГО ЛОВА ЛІТА
ЮЧА ГОЛО ВАЯ
ЧАГОЛО Ю АЯ
АО А О

MICKIEV
Y WINS DING
CH
B-INTYMCST

Peep show

Y Z

Віктор Неборак

*в архімодерному шоу віршів,
яке з висоти пташиного польоту
і до глибин колись популярного
кафе-бару
«НЕКТАР»
присвячене найсимпатичнішому
з міщанських міст
ЛЬВОВУ
і яке називається*

Карколомні перевтілення!

Ліхтарний замок в ніч вознесено з землі.
Літак завис твій на найвищому шпилі.
Ще море в ньому, ще пливеш ти серед скель,
та наді Львовом вже зникає Коктебель.
В ілюмінаторі — наплив рожевих хвиль.
Вітрильно лине сон у світанковий штиль.
Мотори впали. Ти в найтихшій тиші з тиш.
Архангелом світанку ти летиш.
То леться світло небосхилом синіх веж.
В цих вежах ти у снах давно живеш.
І місто оглядаєш з даліни,
і друзів виглядаєш — де вони...

НАМ РИТМ ОСТОЧОРТІВ.

Змішайте день і ніч!
Несе вечірній Львів
мене на сто облич.
Академічний стиль.
Я в русі без зусиль.
В юрбі як серед хвиль.

Дев'ята вже давно —
потоп великих міст.

Міцкевич у кіно
пішов чи в «Інтурист».
А замість нього — чорт!
Та не вражає він.
Ми збіжимося на «Ford»
з усіх його сторін.
Та чи помітив хтось,
де зникла «ваша мосць»?
Мені — не довелось.

Отож поет утік.
Нам ритм осточортів.
Який уже я рік
його знайти хотів.
І скільки лило злив,
і не змінився Львів,
і що цей час змінив.

Послухайте, потоп!
Помітив я давно —
лишився просто стовп,
а вам усе одно!
Сто вулиць — це сто рік.
Десь є цей чоловік.
Далеко він не втік.

МОТОРІВ РЕВ ТОРКНУВСЯ ТРАСИ.

ОСЬ І ВСЕ.

Тебе струсне, ще трохи потрясе,
а через п'ять хвилин в тролейбусі чи й так
забудеш про політ і про літак.
Вертаєшся ти зранку, ніби спиш,
вертаєшся з блакитних веж, узвиш,
вертаєшся на брук, до рідних рук,
вертаєшся, вбираєш кожен звук.
В поверненні, як в плоті, ти воскрес.
Звичайно, іншим гримає оркестр.
ТБ і радіо, прийоми, преса теж —
ніхто не знає ще — вже ти грядеш!

Чи ви готові, люди? Я прийшов.
Я вам колись лишив свою любов.
А на любові по мені покладали хрест.
І ряд віків — ряд боєнь і фієст.
(О, як серйозно, не підслухав би лиш хтось).
Ти йдеш додому, блудний син, а не Христос.

ОСЬ І НАСТАВ ЦЕЙ ЧАС.

Я так спішив до вас.
Гадав — готує він
мені стонадцять змін.
Писалися листи,
змістилися пласти,
і мусиш принести
щось надзвичайне ти!
Минуле не вернеш.
Король помер. Та все ж
ти вибрав кращу роль —
нехай живе король!
Нам плач осточортів.
Я не збирач боргів —
хай той себе кляне,
хто не чекав мене!

У ЛЬВОВІ СОНЦЕ ДОЩОВЕ І КАМ'ЯНЕ
в архітектурній перспективі хмари тне.
Воно до нас доходить крізь десятки призм —
ти розумієш, що кубізм — це реалізм.
Ми у полоні їх розкреслених площин —
два виміри, де дівся ще один?
Де третій вимір? Він розтріскався, як стовп.
Ще мить — і все спресується... «DON'T STOP!»
Мільярднотонний день уже завис.
Рекомендується дивитись тільки вниз.
Ну-ну. Це ж просто жарт. Ще всі живі.
Той вимір загубив я в голові.
А й справді — що знайти надумав ти
на вулицях, у вирах суєти?

Мону-Лізу в рамі,
філософський камінь,
в зуб — алмазну пломбу,
«Ладу» і секс-бомбу
і (якщо дозволите)
тонну золота!

...Цей день подібний на всі інші дні.
У центрі літа він примарився мені.
У кубах простір. Можна втрафити за грань
і наштовхнутись на скарби своїх бажань.
Я помічаю. Я змістився в антисвіт.
Він поряд. Ось. Немов палеоліт.
Хтось кинув камінь. Трісло велетенське скло.
У зморшки перехожих одягло.
Ось вам і центр. Тонкий потертий штрукс.
Ідуть бабусі й дідусі на цвинтар-люкс.
Ви це не бачите? Це правда. (Хоч і шарж).
А з вікон в сто платівок — метал-марш...
Та я не вірю в цю химеру вже за мить.
Вирує центр, пливе, сміється, мчить.
Як вас люблю я, перехожі королі.
Ви — генії асфальту, добрі, злі.
Ви близько. Ви на віддалі руки —
художники, красуні, двірники.
Поезія, мов час, летить крізь нас
у лицях — в ритмі вулиць, свисті трас.
І я питаю, час вхопивши за кермо:
куди ж усі ми збіса спішимо?
Невже не мучить вас це, не свербить —
відвічне прагнення спинити кляту мить?!
...І зустрічаєш лиця давні враз.
Розмову п'єш, спинивши день, забувши час.
Змішались течії. Влилось «кюлісь» в «тепер»,
в «Поезії» мовчить Аполлінер.
Спиняєшся, занурившись у вірш.
А виринеш — у Львів чи у Париж?

В «Художнику» цвіте пейзажів сад.
Спиняєшся в одному — між Карпат...
Та що це? Площа та ж. Та ніби крик —
є стовп, є ангел, а Міцкевич зник!

— Я ПАМ'ЯТНИК,
я сам від себе втік,
у камені
проспав я цілий вік.
Я спати звик.

Довкола люди
кружляли день і ніч.
Один за одним
зникали серед свіч.
Я був холодним.

Перетворилась
поезія на прах.
Я відігріюсь
на кавах і в жінках.
Я стану модним.

Такий, як ви,
а серце кам'яне.
Біда, як не
впізнаєте мене —
такі, як ви.

Я пам'ятник.
Я сам від себе втік.
Я спати звик.
Проспав я цілий вік.
А потім — взяв

і втік...

У ЛЬВОВІ СОНЦЕ, ДОЩОВЕ І КАМ'ЯНЕ,
колись впаде і перехожих розжене.
І поки злазитимуться роззяви всі,
ти будеш в місті, як на небесі.
Пастельна тиша. Лиш, нахилена в блакить,

Академічною алея шелестить.
Там спорожнілі лавки. Їди сюди.
На першій-ліпшій мовчки посиди.
Ну як ця звичайнісінька з примар?
...Кінотеатри, «Шоколадний бар»,
«Тютюн», лекторій, «Інтурист» — поглянь —
змістились за твою магічну грань.
Увага, друзі! Це мій рідкісний музей,
порожній, без теперішніх людей.
Ви в ньому — читачі і слухачі.
І я у ньому вперше не вночі.
Це місто спогадів. Це в липні снігопад.
Яким я був тут десять літ назад.

Очі повні осені,
терті джинси — кльошені!
жовтий цвіт кохання,
муза неохайна
каркає на дереві:

«ЩО КРИЄТЬСЯ В ТЕМРЯВІ?!»

— Дідьки, до мене, до мене!

В полум'я дрантя палене!

В полум'я... —

Від нього припалив ти сотні сигарет —
дияволячий рок та університет.

Задимлений студент в полоні двадцяти.

Любові ти шукав, кому ж молився ти?

Вона — твоя любов, — приземлений естет,
смарує губи, пріє, ходить в туалет.

«Два слова... У дзеркальний дім
звели обох вони.

Ти відображенням моїм
стоїш, закоханий.

— Вона чудова, — говориш ти, —
вона чудова! —

О, як мені перемогти
лиш два ці слова!..»

До неї підійти боявся ти й на крок.
Цілункам вчився в інших ти жінок.
Вона ж тобі являлась лиш вві сні.
Уроки брала теж на стороні.
Оба ви зараз пара — перший клас!
Сентиментальний вальс! Дозвольте, пані, вас...

На уламках сиділа моя наречена,
простягала благально руки до мене,
а з вікна виглядала русалка зелена
і сміялась: «Не вір я твоя

наречена...»

Тепер ти серцю дав нарешті лад...
Оголоси своїми всіх дівчат!
Це буде бал любові, карнавал!
Вони виходять з глибини дзеркал —
русалки попелясті, в стилі «панк»,
модерні німфи — ти їх бог, ще б пак!
Поет їх рук і ніг і раб грудей.

В уста струмує сонячний коктейль.
І мова уст німа — п'янка й густа.

Летять на тлі будівель їх уста.

Дівчата йдуть в проекціях усіх.

Їх лінії звучать, і кличе сміх.

Вони збудовані із кіл, півкіл і дуг.

У формах тіл щемить і терпне дух.

Довкола плин любовних половин.

А ти на лавці думаєш один.

— ПАНЕ АДАМЕ

я занадто спокійний

винний у цьому ямб

здійснення бажань

Львів переповнений фатальними колами

вибачте

вам довелося

струсити камінними кроками

древню бруківку новітні асфальти

підземні води і скляне світло
вибачте

так ведеться
що мистецтво цінують
коли воно зникає
ангели над оперним стали
банальністю

люди
де узрієте ще ви
зелені їх крила
скульптурні групи
над прірвами вулиць
не падають посміхаються
люди
не доведи вам ходити
по їх скам'янілих усмішках
вибачте

пане Адаме
за чутку напівбожевільну
пущену з вітром як скаргу
що поезію не помічають
...Тепер закрий музей свій на замок.
Розтали видива, та наростає кроків рок.
Довкола міста вужчає кільце роззяв.
Потоп людей з усіх сторін розгін узяв.
Спіши втекти, спіши припасти до стіни.
Зіб'ють, втрамбують в тротуар тебе вони.
«Міцкевич зник! Наш пам'ятник! Наш вищий
сорт!»

— На його місці чорт!
Прибій юрби мільйонний в площу б'є.
«Міцкевич — є!»

(Я з цим давно вже звикся і скромно
відволікся):

ЧОРНИЦІ НАД ЯРЕМЧЕМ ЗАЧЕКАЛИСЬ.
Вже бродить сік червоний і густий,

і листя слабне, умліває парость —
і в молитвах зелений монастир.

Ми заблукали в Довбушевих скелях,
довкола — зачарований смарагд.
Ми йшли на голосіння, де оселя
тих соковитих дів — Чорницеград.

Три лицарі захмареного Львова
заходили у заанімілий храм.

По ягідці збиралась ти, Любове,
і жменями давала втіху нам!

У барах світло різнобарвне п'є мене.

Я — це один з його нектарних диваків.

Я відображенням у каві затремтів.

У ЛЬВОВІ СОНЦЕ ДОЩОВЕ І КАМ'ЯНЕ.

А мій напарник — композитор, музикант.

Він фендер-майстер-клавінето, він — талант.

І ми прозорі, ми наструнено-стрункі:

навпроти в дівчини не ноги, а струмки.

Про що розмова? Про ніщо. Напевно, дощ...

Я уявлю себе... Я — дерево... Я — хвощ...

Ти йтимеш травами до древньої ріки.

Там буде дівчина. І ноги — два струмки.

То наша муза — первісна, одна.

Погани — ми, богиня — хай вона!

У мезозої (Купідоне, стріл позич!)

влаштуємо доісторичну творчу ніч.

А потім я пишу найперший вірш,

ти ж музикою нас усіх потіш.

А потім, відіспавшись (от наплів),

повернемось (хто як) в ранковий ЛЬВІВ.

НОКТЮРНИ З ТАЄМНИЧИМИ РОСЛИНАМИ

(гербарій мелодій)

I. Сюжет

На дотик ніч — скарбниця таємниць.
Ліс обступає, і вода холоне.
В повітрі — сіті, пустки, і колони,
і пастки для коханців і черниць.

У тиші срібно дзеленчать ключі,
замки скляніють, засинає сторож...
Та з'явиться, коли ти заговориш,
ігуменя з косою на плечі.

Отож мовчи. Ні слова не промов —
сяйливе тіло грішника говорить,
розпалена коханка все повторить...
Складе молитву зранку з тих розмов.

II. Погляд

Я вийшов з ночі. Спрагли в мене очі.
Кінь степовий і стріли вогняні.
Світ спорожнів, ранковий і жіночий.
Татарським оком світить крук в мені.

Немає жінки, але все про неї:
калина і криниця — рана, кров.
Троянські знаки пам'яті моєї
засвічено, як літери метро.

Земля возводить хори в піднебесся:
прийди, збудись, явись, розкам'яній!..
Та лиш тоді, пречиста, ти озвешся,
коли мій крук розтрощить мозок мій.

III. Замок

Прийди і заблукай в моїм саду
моїм тюльпанам промовляй руками
і я в траву щасливий упаду
ні погляду ні слова поміж нами

а мій двійник крадеться між вікон
проміння крові дзеркала уламок
ворожить і камінним лісом замок
довкола тебе знов росте як сон

де був мій сад з'явився мур без меж
в його бійницях темних круки крячуть
та щезне все це вмить коли побачу
твое лице в найвищій серед веж

IV.

Моє прощай як чорний камінь
посеред риб очей та уст
моє люблю піски торкали
там голос твій проріс боюсь

троянда ночі квітка синя
два розплески у два крила
і кораблю нема спасіння
де ти очима проплила

V. Гобелен

Знов наді мною виростає сон.
Він як собор. У ньому я щотижня
молюсь, і ти з'являєшся — всевишня —
коли вібрує простір в унісон

з серцебиттям, і темрява колишня
стискає подих, і серед колон
крихкої тиші б'є у камертон
терпке бажання! — смак дарує вишня:

я прагну поцілунку, я тебе
зі сну виводжу, юна наречена.
Нас огортає сяйво голубе

і опускає течія зелена.
...Торкання уст, лякливе і слабе,
вплітається в малюнок гобелена.

VI. Поцілунок

...І присмак смерті на устах.
Вино у скроні тьмяно дзвонить,
облич безтямних п'яна повідь
і твої очі в дзеркалах.

Принади грації несуть.
Мені на все це наплювати,
мені не знати рути-м'яти
і упирів, що душі ссуть.

Криваві губи їх — це сміх,
що котить золоті кружальця.
Змішалися у шалі танців
сідниці їх і груди їх.

Вам зірка в оці до лиця.
А що мене вонз не палить —
візьміть уста мої на пам'ять.
Я п'ю цей вечір до кінця.

Без уст — я іронічний жах,
що упирем ікластим став би
з душею ніжною кульбаби,
якби не очі в дзеркалах.

VII. На похорони квітня запрошуються

усі бажаючі напиться останньої блакиті
з його очей
обряд причастя відбудуватиметься до півночі
потім поминки
Він стане покійником рівно о 12-й
тобто цей компанійський
хлопчик щезне ото й уся біда Вино дівчатка
співи і т. д.
все це залишиться нам по ньому а на столі
буде труна повна
пролісків та ми перетворимо її на ложе любові
чи не так Ну
чого ти дурненька Що тебе налякало

В небі процесія — його друзі
мовчки несуть труну до зірок.
Плачуть дівчата. Невтішна Сюзі
ставить усоте розбитий рок.

А гробарі в небі риють яму.
Ківш відкидає хмари й зірки.
Сюзі-сирена горланить: — Мамо-о-о!
Мамцю, був добрий, ніжний такий...

Вогненну кулю погасить пам'ять.
Союзи чекають ліжко і борщ.
Поки в небо труну опускають,
йде на землі пролісковий дощ.

VIII. Вій. Варіація

Я промовляю над тобою (над труною) та до себе
мій голос виростає відривається від нутрощів
літає як сорочка покривавлена стоїть
монахом у проломі в шибі у зіницях
я промовляю і відлуння перешіптує шепоче
питається літає я мовчу воно відлунює
вже натовпи відлунь мене шукають зачаровані
вже їхні руки стовп окреслюють повітряний
о боже! — це не слово це моє волення вертикальне
впирається у всевидюще око струхлявіле
о боже чи ти є чому вона мене не чує
чому вона чортячі хори розуміє
чому бабисько це мене убити хоче
чому ця літня ніч така холодна

у церкві на уламку астероїда
труна порожня темні образі
і голос мій як тінь волочить шеніт
в безмежжі чорнім
боже чи ти є

Мій ліричний герой — білокрилий юнак.
Кара тінь струменіє від погляду.
(Уяви у воді темне золото).
Вічне море замре і майне Карадаг.
А зірватися з неба так солодко!

Хто засвідчить цю мить? Ні душі тут нема.
(Тільки вірш мій блищить об'єктивами.
Небо робить малюнки рухливими).
А на білому кольорі сіється мак,
вогневій слід обірветься хвилями!..

Обезкрилений чорт — мій ліричний герой.
Він упав на будинки і вулиці.
Він повільно живе і дивується,
що минув той політ, карколомний отой...

Янівський цвинтар

Ми персонажі «Одіссеї», що потрапили
у викривлені кола.
Поема — небо без кінця, а небо — дерево життя,
життя записано у русі неба і малюнка ліній.
Події, катастрофи, почуття, як і рядки гекзаметра —
нетлінні.
Вони, як море, набувають інших значень — ніч
камінна, пуста гола.

Труну фатальну опускають, заблукав хтось
в розгалуженні сюжету.
Та це — сторінка в книзі, чиста і прекрасна.
Напам'ять вивчи, мить пробудження,
вона летить незгасна,
і папороті квіт рука легка кладе
в долоню мертвому поету.

Він поряд. Голос птиць, розкручені дерева
вростають в сонце, множаться обличчя,
у проваллі місяць чорний.
Оркестра-древня, струхлявіла, дме натужно в труби
і валторни,
коли твоя сучасниця, сліпа бабуня, рве траву
в зеленій Книзі Лева.

Процес «Загибель Атлантиди»

Травневі рекреації розтали у повітрі. Їх немає
Приходять свідки. Постаріли. Адвокати
добирають кольори
Надвечір у дзеркалах йде двійник.
Як і завжди. Його ніхто не помічає
Він дістає платівку. Ставить голос.
Гра на публіку. Такі умови гри
Ось фотографії. Ось мумії. Зразки волосся,
листя і металу
Тотеми і мольберти, перспективи,
скам'янілі літаки
Ось наші звуки, наші тексти.
Ієрогліфи нарешті прочитали
Та материк пішов під воду. Зізнаюсь.
А дух — у небо і піски
— Що ж це було? Хто вигадав?
Куди поділось? — Шкіра прокурора сіра
Приводять друзів і дівчат, монтують ситуації
тлумачать голоси
знімають кінофільми, пишуть музику,
виводять шляхом схрещення людинозвіра,
і випускають з клітки на арену,
і під оплески вбивають, роздирають гладіатора
і погляди, і руки, наче пси.
— Шукайте у пісках сліди країни, збільшуйте,
поєднуйте піщини.
— Шукайте у повітрі сходи в небо,
у міражних замках —
мій колишній сміх.

— Шукайте в небі романтичні юні риси
батьківщини.

— Шукайте вітер! Зупиніть його! —
Я пояснити зміг?

.

Виносить присуд суд. Підсудного виводять
і відпускають в дзеркало — іди у листопад.
Він листопад збиратиме з Верленом і Вівальді.
Як двері, рама золота, — забутий хід назад.

Питання і відповідь

А що було узимку справжнім?
Я стверджую — сніги були.
Хоч їх не стало. Учорашні,
вони під марші полягли.

Були столи. Харчі. Напої.
І мури Трої. Рій золи.
Любов — на двох, а спирт на трое
ми поділили й полягли.

Триста спартанців. Двадцять вісім
панфіловців. І тридцять три
богатири,
і трумна в лісі,
на дні, у небі, на зорі.

Лапання раків

(промова)

— Кравець води — прókлятий соловей,
членистоногий!

вуса собі відростив!
Крам його — потопельники,
тьохкання не імуть,

для них

що клешні, що ножиці — все одно,
ВСЬО ЄДИНО!

«Гранд-опера» у череві. Черви ревуть «біс!»!
Кравець води! есесман! штандартенфюрер! —
душу впускає в лілію — раб обов'язку — рак —
сарака небезталанна — не, бо таки «не без'» —
небес боже збав, бо... раче!

Храм і хрін!
Фундамент і ДУ ФУ!
Пиво і право!
Рак і рука!

Обрисом у блакиті —
рухлива темрява.

Вмикай свій колір!
Мітингуї! Обурюйся!
Задкуї! Застосовуї тактику!
Перекроюї окріп! Сип скаргами!
Потрушуй клешнею!
Ближнього собою насить!
Сій свій смак!

Монолог з псячого приводу

*Тіло покійного знайшли у рові
посеред подвір'я завішаним на
ланцюгу і закопали за городом*

Джувльбарс повісився — самовбивця-пес!
Душу Джувльбарса поженуть з небес.
Там йому скажуть: «Не здох як слід!»
Там його підважать під хвіст і під...

Джувльбарс повісився на цепу вночі.
Справжнє кіно ноцне — щурі глядачі
і зітхання, і залицяння,
і завивання, і злягання!

Джувльбарс повісився! Чуєте? — ви!
Ви читаєте «Листя трави»?
Маркеса? Борхеса? Гессе? «І цзіна»?
Джувльбарс повісився! Ось переміна!

Ти звешся поетом,
а він — собакою.

Тебе вірш гризе,
а його — ланцюг.

Ти станеш колись професійним писакою,
а Джувльбарс вибрав не м'ясо, а дух!

Скільки можна на місяць брехати?
Скільки можна чекати зарплати?
Скільки можна зади ваші дерти?
Вічно?

До смерти!
Що за професія шизофренічна —
вік сторожити курей і кіз
і посилати їх на заріз?

Пронизує землю і небеса
Сузір'я Пса!

Лай буде червень.
 Зелени оці світяться
 рії зі струнними
 жриці щоїно
 Школячки й
 бездомні ло
 йдуть їх при
 в галю
 metal.

Мопаличий пух...
 котяти. Ідуть фу-
 чогами. Ідуть
 пецени богами
 дуть, несуть
 на. Тетери
 стф асть не-
 бна. Неаву
 студентки

ВІД АЗБУК ГОЛОВА СЛАБА

love story

Бубон

(сонет, виголошений Літаючою Головою)

— Малюйте БАБУ голу БУ
гуБАми дивиться доБА
БУ дифірамБАм БУ таБУ
вам зуби вставить БУБАБУ
росте поезія з горБА
в горбі з грошима боротьБА
та Бунтом БУ-де БУБАБУ
від азБУк голова слаБА
гуБАми виБУхає БАрд
чим світ сичить — кричить театр
зіграєш вірш якого варт
потрапиш в рай (чи на монмартр)
БУ смерті і безсмертю БУ
і БУ і БА і БУБАБУ

Міський бог Ерос

(варіація на тему «Карколомних перевтілень»)

Почнемо з вулиці. Очиці блакитно світяться
в п'їтьмі м'якій фіата.
Хай буде червень. Тополиний пух торкається.
Струм вечора — повітряний
Мов камертон — дев'ята.
Сеанс останній детективу поглинає в синє світло
тихі тїні.
Прозорї риби пропливають крізь будинки, через
зали, непомітні, день тьмяніє в мерехтїннї.
З пивниць середньовічних, де жарівні, кістяки,
бездонні скринї, схови джинсів, арбалети,
з мансард, що на деревах, на вершинах веж,
на Місяці, де золоті монети,
з пошарпаних вітрильників, млинів і з дирижаблів,
і вагонів, як зі снів, забутих нами,
у вечір сходять завойовниці п'янкї з рослинними
терпкими іменами.
Ти повертаєшся — зір зоряний — перлинний
зблиск — стрїла пройшла.
Вона — пройшла. Вона — минулась.
Назустріч — ніч. Два джерела. Уста — пустеля.
Два плоди від погляду напнулисьь.
Ти обертаєшся. Пахучий слід. Овали два. І розріз
прагне втрати...
В його вершину ціляться котячі очі в глибині фіата.

Йдуть фурії зі струнними ногами.
Йдуть жриці, щойно пещені богами.
Школярки йдуть, несуть бездонні лона.
Гетери йдуть, їх пристрасть — невгамовна.
Студентки йдуть — курс перший, другий, третій.
Коханки йдуть з майбутніх інтермедій —
художниці, акторки, танцівниці —
їх лица накладаються на лица,
змішалися їх вигини і вдачі...
Зелені очі світяться. Котячі.

На площі, де лише скульптури нерухомі, бо за мить
до Слова скам'яніли, —
імен бродіння, перелив рухливих форм,
насіння закипає біле.

Ті імена, як пелюстки заплющені, забуті словники
рука гортає мудра.
Вивчає імена розчинена в природі древня
«Кама Сутра».

Коли сплелися погляди, сповільнюється плин,
коли ім'я промовлено, забарвлюється голос:
«Трояндо, ти — Кассандра!» В синь вечірню
тане човен, попеліє лотос.

Тече світіння місячне у келихи,
і кров засвічує очиці.
І місяць подивований тіла читати
у летючих вікнах вчиться.

Платівок чорні мушлі обертають
в круговерті віддих ночі.
Засмоктують музичні хвилі, руки кубляться,
вал піниться. Цей вир — уста жіночі.
Із сонячних затемнень чорних сходять джазові палкі
саксофоністи.
Їх зуби світяться. Тіла їх матові. Кров пурпурова.
Шоколадний смак, тьмяніє місто.

Сіндбадові нащадки із шовків тонких школярок
ваблять грою.

Ніч перша. Ти — Шехерезада? Чорна кава.

«PANASONIC».

Ось поєднуються трое.
Б'ють білі струми у твоє відкрите тіло.
Ти стогнеш. Ти ковтаєш ніч невміло.

У лабіринт кохання входять підлітки сьайливі.
Їх очі сліпнуть, срібні горла, самогубці,
їх волосся в теплій зливі.

Магнітофони час накручують, постелі шелестять,
тіла літають в літі.
Їм ефемерні відображені дівчата пестять стегна
соковиті.

Той лабіринт — у небесах, у снах, дзвінках,
очах, алеях і під'їздах —
жіноче тіло споночіле і палке, пахке сп'яніле
тіло міста.

Очиці жовті сфінкса, сні диявола, примружені,
за нами
чатують, душі палять, і втікають наші душі
кажанами.

В кишнях темних попеліють президенти паперові.
Скипають вина. Вибухає скло. У парках —
запах крові!

Гвалтівники, коти підступні, зачаїлися
з ножами-пазурами.

Закохані злітають. Між деревами їх кришталеві
храми.

— Підставте голови свої під лезо бритви!

Добродій-перукар — і білі голуби.
Трамвайні колії, затерпла кров, спирити.
І пінне пиво ллється на лоби!
За лезом — чиста синя смуга шкіри,
кров гусне в синє сонце черепне,
холодні пальці вовка, наче сіре
торкання шерсті, що щетину тне.

Ти — Будда. Ти — злочинець. Ти — годинник.
Ув'язнене волосся чинить бунт.
Крізь діри й шпари шкіри колір виник
майбутніх прерій, рухів та іуд.
Вперед! У світ! — видовжувати вітер,
ростити час, як волос на вітрах,
як ірокез панкуючий, що видер,
як скальп, з Ісуса опівнічний страх.

Ці звірі із жіночими тілами
йдуть ввечері, промінні, до води —
в кордебалет, афіші і реклами
і за тобою — в ніч їх заведи!
Це буде вбивство! самогубство! помста
за чорне і червоне, та усе ж
це буде ніч солодкого знайомства,
ніч водоспадів, падаючих веж
і ніч волосся, вплетеного в килим,
у музику! у ритм! у страх! у крик!..

Ти зачіску її змішав із білим
і храм покинув, наче єретик.

Волосся

Воно — повітря у полоні
легкого кольору, опалі
на плечі тихі вертикалі,
поволі чесані і сонні,
стихія ніжності, потоки
затерплих запахів трави,
загуслі погляди і кроки,
і німб довкола голови.

Воно — це лінії рухливі,
які лоскочуть перехожих
і тягнуть їх, на зграю схожих,
услід золоторунній гриві,
сплітаються, і в павутинні
томатний сік з них сонце ссе
і, як пушинки тополіні,
тіла по небу рознесе.

Воно — це водоспад покори,
розбризканий посеред ночі,
воно — зі слів, які шепоче
русалці мерехтливе море,
його торкається хвостами,
немов голубить глибина,
його видовжують вустами
зелені джентльмени дна.

В очікуванні Ориси

Долають простір не істоти, не механізми
і не звуки —
предмети, літери і ноти над головою, наче круки
Переповзає тінь, як шкіра, і тихо рухається одяг.
На гіпсове лице Шекспіра струмує опівнічний протяг
Птахи занурились в повітря — зависли бусли
і загусли.
Перо, що загубили гуси, тінь відкидає на подвір'я,
не падає, листів не пише і не записує зумисне,
елегій світлих, найніміше,
музейним експонатом висне.

Куди ж поділася Орися? В якому ходить лабіринті?
Замки іржею там закриті, і шепче ніч — перетворися
у вивірку, довкола — клітка, за позолотою —
узлісся
шепоче — ти перетворися в росу, тебе сховає квітка.
У джерело перетворися. Спіши до мене, найсолодша!
Яка дорога найкоротша? — Найдовшу вибрала
Орися.

Росте зелене шелестіння, і духи дивляться
на світло.
Здичілі пси чатують їдло,
летять крізь очі сновидіння,
і небо обступає сонну блукальницю і тіло ліпить,
окреслює зорею лікоть, підводить, подає корону,
засвічує її волосся, шле світло в вірші бідолахам,
веде її Чумацьким Шляхом, а я молюсь —
Орися! — ось я
поглянь униз, Орися, ось я — в очікуванні кам'янію,
мою скульптуру довелося розбити за шизофренію.

Та знов чекання скульптор вперто витешує
магічний фалос.

Юрба жінок зчиняє галас, і ніч —
повіниця відверта —
розпродує п'янкх коханців, котрі затерпли

у чеканні.
І місяць оглядає танці нарцисів і троянд, духмяні.

Куди ж поділася ОРИСЯ? Хто відмикає брами
ночі?

Хто простирадлу — подивися —
дарує обриси жіночі?

Чий подих, мов котячий хвостик?
Пухнаста китиця торкнеться
плеча, грудей, довкола серця опишуть
коло ніжні гості —

тонкі нічні молочні пальці,
гаряча і рухлива глина...

Розлізся шепіт по панянці,
мов шкіра здерлася зміїна,
оголена і, як платівка на середині, — не спинити,
наповнена водою плівка. А в'язень вимагає — пити!

Волосся, печене на сонці, по той бік сонця золотіє,
медами вимашчені вії, ходи солодкі... охоронці...

Розпечено могильні плити.
І в'язень вимагає — ПИТИ!

* * *

Шістнадцять свіч. Вона в передчутті
солодкої п'їтьми і вознесіння
густим потоком теплого насіння
в пульсуючі світила золоті.

Чекає, перелякана, осіння...
Опівночі з'являються оті
уже знайомі — грішні і святі —
її коханці перші — сновидіння.

І ковдру відгортають юнаки,
їх дихання торкається волосся.
І де п'їтьма вглибає у п'їтьму,

загуслий промінь розтає, тому
що іншому вона шепоче — ось я...
Та їм усім віддасться все-таки!

Клітка з левом

Лев — той, що квіти крові випускає, —
вусатий мопасан, гриваста смерть,
красунь за ґрати подихом вдихає
і лиже животів їх ніжну твердь.

Волосся їх струмує крізь залізо,
їх стегна розсуваються, тремкі,
їх пальці в гриві, наче серед лісу,
лякливі сарни, крапельки гіркі,

і кришталеві горла, і димливі
очиці, і рухливі язики...
Сплітається солодкий віддих в гриві,
ревуть левиці, бліднуть юнаки.

Клітка з пантерою

Ти любиш розглядати шкіру,
яка формує тіло панни.
Ти цю пантеру взяв на віру,
встромляєш в неї спис тюльпанний.
Її навчили говорити,
хоча начхати їй на квіти —
ця усмішка бажає м'яса!
В кров! на арену, неофіти!

Злягання Риму, рев пантери,
пар оргії, судомні струми,
у мозках сплетені парфуми,
поети золотої ери! —
налийте в голови по вінця
блиск місяця, вино прозоре
наповнить морем ваші пори,
і кров смолиста, і — дивіться —

засмага, смуга і печера,
вона — богиня, звір чи прірва?
вона — гумова лялька? шкіра?
чи морем створена Венера?
гітара в пальцях ловеласа,
на звуки вишукані ласа.

Вона

(виступ групи «Діти королеви»)

1

Я поглянув на неї наче на річ
я хотів би опинитися з нею віч-на-віч
я хотів би володіти нею цілу ніч
о добродію багатий грошей позич

я хотів би з нею спати у готелях Монте-Карло
о добродію багатий фраернутись треба гарно
барахло нове купити і літаючу тарілку
а-нанаси-а-пельсини-а-брикоси і горілку

старий вибачай
давай позичай
ще сотню на чай

2

ти стоїш на балконі
як манекен
в тебе з мармуру долоні
кров як у кармен

у твоїх зіницях чорних
вечір губить кольори
закривавлені тореро
вибувають з гри

барди надривають горла
золото
ти богиня горда
золотко
солодко

розплетуть вітри залізні
проліски і колоски
апелсинний струмінь бризне
на розпечені піски

3

(скажена)

ти йдеш одна між лілій
сорочки носиш білі
малюєш очі де
ревам
ти королева де
білів

коли заходиш у храми
за ними валяться брами
вони шкребують пазу рами
дебіли на ве сіллі

ти королева де
білів
температура плюс сорок
не приведи мій боже
в її гаряче ложе

спадає в душі морок
густе вино га ряче
а короле ва плаче
над рилом по ро сячим

ти королева де
білів
ти-ди-ка-ко ролева
танцюємо в повітрі
Я МОЖУ ПО-ВТО-РИТИ

ти королева де
білів
ти-ди-ка-ко ро лева
танцюємо в по вітрі
Я МОЖУ ПО-ВТО-РИТИ

ти королева де...

4

ти маєш очі коштовні
ти маєш груди уповні
ти притягаєш губами
ти володієш скарбами

в твоєму серці музеї
і галереї-алеї
о скільки там експонатів
там квіти в кожній кімнаті

там ти у кожній кімнаті
там хлопчики наче таті
вони летять на портрети
жеруть обличчя о де ти

ось твоя висохла шкіра
ось монологи шекспіра
ось голова заспиртована
екскурсанти запитують хто вона?

5

вона одна з багатьох
вона до болю одна
її багато вона
тисячотіла множина

лисичоока тисячо
голоса родичі м'ячі
молочні зуби і ключі
від серця і глядачі

вельмишановні глядачі
гасить очиці уночі
вона лягає в тисячі
постелей ти береш ключі

не відкривай її накрій
на каторгу
за красу!
потрібно го-ло-су
я голову
піднесу

вона одна з багатьох
вона до болю одна
земна
без неба і дна
вона
свята
сата
на
чи богородиця сумна
яка зійшла з полотна

З'ява Маленького-Пантагрюеля

його субстанція — раблезіанське тіло
угвинчені очиці — хід у дух
як стравохід у шлунок кожен рух —
мов немовля світила захотіло

та глина ночі наче пара вух
шепоче жінка проминає біло
він місить ніч його чоло зіпріло
він Пан який не потребує слуг

і ось вона — малина в лісі Пана
чи відьма чи хрещатикова панна
посудина поезії вино

гарячим струмом віршів лється в неї
він розтуляє губи Галатеї
й повільно п'є осушуючи дно

і йде у ніч немов пірнає в чорну
безодню безпросвітньої стіни
лишає хід за обрисом спини
провалює реальність бутафорну

і падає розбризкуючи сни
гамує спрагу — і непереборну
залазить в панк у відео і в порно
приборкує крилаті табуни

Пантагрюель-Маленький вже на сцені
він чавить сік поезії у жмені
падуть краплини в тишу як у сніг

і цукор розчиняється а зранку
юрба як кішечка на валер'янку
підє лизати слід бурсацьких ніг

Дурень

(гра в карти)

держави тридцять шість дві фарби а стихій чотири
корони зачіски мундири альтанки парки і мости
прийоми зали в позолоті і пріма-дами силует
розпочинає вальс валет гермес у паперовій плоті
та вже запалено свічки уже матроси захмеліли
і ночі тіло розпашіле і золото тече з руки
колоду карт несе шинкар ножі в столах а ти валете
в чіїх долонях хто ти де ти розіб'єшся

об стіл ікар
над головами хрестовик тче ниті гри і козир хреста
тече на стадіон фієста між ребра цілить піка-бик
звивається тореро в танці а піка-дор з коня летить
його виносять і в ту ж мить затискують

тремтячі пальці

я дурень я програв усе зимову сіль і пташку літню
у подорож навколосвітню мене ще нині понесе

Пісенька про пана Базя

(проспівана Віктором Морозовим)

він дух святий міщанських стін
він вічний жид і вічний тлін
він порох зоряних країн
він позашлюбний царський син — пан базьо

у лондоні крульова є
в парижі сиві шансонье
у львові базьо пиво п'є
за щастя наше і своє — гей базьо!

асторолог він і кулінар
алхімік любощів і чвар
у нього на плечі ікар
гостей перекривляє — кар-р-р — гер базьо

приходять принци і прості
приходять шльондри і святі
що втратили путі в житті
кладуть на тацю золоті — чорт базьо

він паладин і муедзин
він медіум число один
він опівнічний рип драбин
він вічний гриб він бог тварин

пан базьо! гей базьо! гер базьо! чорт базьо!

дівчат несе в обіймах сон
їх королі ведуть на трон
їх тягнуть розбишаки в схрон
їм відьми в сон женуть ворон

а парубки до базя йдуть
і душі базю продають
горілку п'ють і посуд б'ють
і мчать в небесну каламуть

всі душі в чорний фоліант
той мільйонер той аспірант
той терорист припхався з анд
і ще дантист і грант-гігант

приходьте панни золоті
приходьте шльондри і святі
пан базьо вкаже вам путі
на тацю сипте золоті!..

оркестра марша вшквар тепер
бо одружився мільйонер
бо аспірант в устах венер
бо грант-гігант з любові вмер

пан базьо... гей базьо... гер базьо... чорт базьо...

Сеанс спиритизму

(балада, проспівана Костиком Москальцем)

Стіл — провалля прямокутне. Кіт Василь
з тареля хлебче.
Свічка свище, пальці пріють. Лист паперу —
як меню.
Впало небо каламутне, і вселились духи в речі,
язики на свічці гріють, в кожному оці — по вогню.

— Викликаю Люцифера! Дух! Ти тут? — Чорти
принишкли.
Голос — камінь опівнічний — цілить в Люциферів
трон.
Люцифер гарчить: «Холера, най спіритам скрутить
кишки,
най столом тим крутить вічно, грім побий
їх телефон!!!»

— Дух, ім'я мого обранця! — Ворохнулася тарілка,
пальці потягла зіпрілі, склала літери — С, А, І, Д.
Тішиться наївна панця: — То ж якийсь а р а б,
Марійка!
Що ж то буде по весіллю? Дух відповідає: СНІД.

Протяг крилами лопоче, кіт розлігся на канапі,
має профіль джентльмена, має усміх короля.
В короля — котячі очі і ножі криваві в лапі,
телефонна рура темна в пекло йде від Василя.

— Дух! Чи буду я щаслива? — Злива завалила
стелю.

В блиску синьому з'явився крук, як чорний метеор,
регит з пекла — піна з пива — стовп
з бездонного тунелю —
стіл підняв, і провалився грім
зі словом NEVERMORE.

Сатанята чорні душі пхали у тунель задами.
Верещали спіритистки і хапались за хвости.
Їх трусили, наче груші, в казани, де ргіта-дами
у смолі мочили писки і звивались, як глисти.

Виступ групи «Люцифер»

(З рок-опери «ЩО КРИЄТЬСЯ В ТЕМРЯВІ?»)

Жах-жах-жовтий жаль замучив
ха-хо-хочеш ти втекти
а чи знаєш як живучі
чорні гадини палючі
і пошарпані коти?

— РАЗ!

М'я-м'я-м'ятий вітер свище
с-с-стежки вже нема
чути крики ближче-ближче
небо трусить попелищем
пробудилася пільма

— ДВА!

Бу-ба-бубнів бачу безліч
лава лізе з Біс-гори
жах-жах-жах бере за плечі
і влітають жовті смерчі
в коло відьомської гри

— ТРИ!

— Дідьки до мене до мене
в полум'я дрантя палене!
в одяг пристойний вберіться
і забирайтеся звідси

співи подохнуть пташині
де на камінній стежині
гадини свині і блазні
змішують тельбухи власні

там де чума хрипло кряче
смерчем промчіться гарячим
збільшуватися повинне
царство моє домовинне

серед проваль під вітрами
хай переповняться храми
і позникають в проваллі
грішних молитви зів'ялі

дідьки до мене до мене
в полум'я дрантя палене
в полум'я-а-а...

...а-а-а то хто топче печериці
печені харчі щуриці
зупинись
хіба не відаєш незграбо
жаба там спускає з грабу
жовту слизь
і там ката літає нявкіт
падають повзучі п'явки
на ПЛАЇ
а де па-папороть несеться
в'ється смужкою по стежці
сик змії
халепа склеп тобі готує
я вже пію алілуя
по тобі
в могильному нічному клоччі
згинеш за ніщо ти хлопче
далебі
та й нащо цвіт тобі казковий
зжерли вчора все корови
ЖАХ-ЖАХ-ЖАХ
повір беру у свідки бога

суть усього світу цього
у грошах
печера темна коло пня є
там і тихо обмінюєм
то на то
мені свою віддай ти душу
я ж тобі між гір натрушу
ЗО-ЛО-ТО!..

Детектив

(відеокліп)

Я був запрошений в «Дністер» — про це ще скаже
преса.

— Дубль перший! Тиша! Ейн, цвей, дрей...
«Вас вже чекають, сер!»

Мене чекали у «Дністрі» Ірена-поетеса,
авантюрист Іван-Бакштейн і Юзьо-мільйонер.

Я увійшов, як Бельмондо, всміхнувся піаністу,
я чемно привітав усіх... Стоп! К бісу Бельмондо!
...я йду, як юний терорист у нетрях «Інтуриста»,
ще вокаліста зіб'є з ніг на верхній ноті «до»!

Троянди — дамі, вам — «здох пес»! Метелик.
Камізелька.

Слабка тінь уст. Шампана шал. Пляшки і тарілки.
— Як добре, що усе це є: жінки, вино і спека!
(Хоч я насправді пив «Байкал» і думав —
«мудаки...»)

Наш режисер — старе мурло; і все це блеф, панове!
Він з нами зняти захотів німецький детектив.
Та гіпноотично за вікном зависли очі Львова!
І я палю цигарку «Львів» під звуки групи «Львів»!

Дівчата-лялі смокчуть бар і смокчуть
джентльменів,
у джентльменів чорна кров, немов гречаний мед.
Іван шепоче в ритмі «вальс»: «Я вас хочú, Ірена!»
А Юзьо-мільйонер зайшов в жіночий туалет.

Чарівний світ! Бріджит! Лоліт! Панчохи! Унітази!

Не верещіть, дитя моє, — пре з мене олів'є...
Класичний кадр! — секс-бомби, yes! Напружуючи
м'язи,
витискуйте лайно своє, де мільйонер блює!..

Зливайте воду!.. Юзьо щез. Ірена — незрівнянна.
Що далі? «Любий, я твоя!» Іван у трансі стих,
і рівно через п'ять секунд Івана-наркомана
пускаю чорним ліфтом я до бога і святих!

А все це кодло п'є, жере, п'яніє, продається,
і не підозрює воно, що станеться за мить...
Я залишаю дипломат — «я залишаю серце!» —
розбивши тьми нічної дно, мій «мерседес» летить...

СЕРЦЕ, КИНУТЕ В ЮРБУ, ВИБУХАЄ: —
БУ!-БА!-БУ!

.

Небо повне ірами тріпотіло крилами
а на очі падали пальці наче ангели
про кохання і про гай ротик про читай...

О троянди — дівчата з музики!
Проступає з каміння ліс —
мопасан з духмяними вусами
вас вирощує на заріз.

Вчить вас танцям і медицини,
вчить вас одягу і губам,
щоб якийсь барон апельсинний
повичавлював груди вам.

Або сучий син асирійський
цілий жмут вас в гарем приніс...
О троянди, ви — шльондри львівські,
вас вирощують на заріз...

(шепіт:)
— Твої очі і твої губи,
давні ми — за крок від зірок.
Спорожнілі студентські клуби,
і повільний осінній рок.

Рок-н-ролл «Олеся»

(виконаний групою «Неборак-рок-бенд»)

Я вчений крук
я чорний крик
я цілий рік
співаю рок
малює брук
Тулуз-Лотрек
а пил зірок
п'є Неборак!

коли потрібно
я можу випити усе
Олеся
мене на небесах пасе
по телефону
я бігаю немов по сцені
пільму бездонну
як море набираю в жмені

у мене борода руда
у мене в голові біда
у мене лисина бліда
у мене повна деграда —
це я
на мить за вікнами завис
і як
лантух лайна понісся вниз
а підвівся
наче Жан Марс
наша справа
не помре!

хай тремтять за кордоном
пишуть скарги мадонам
чи чортам все одно нам
пощастить з телефоном

Олеся на вухо мені прошепоче алло
???????????????

Свідчення очевидця

...Свято міста розпалювало і поглинало пристрасті...

Вир юрби кружляв довкола магнетичної вертикалі, поволі вбурювався у небо, нагадуючи рухливу вежу, вершина якої намагалася з'єднатися з ЛІТАЮЧОЮ ГОЛОВОЮ...

...ГОЛОВА втікала і час від часу виголошувала промови... блукаюча вежа готувала несподіваний напад. І коли вони нарешті з'єдналися, сопла голови обпалили простягнуті руки шанувальників. Вогонь охопив юрмище, воно розпливлося, як гігантська свіча, обліплена комахами...

...залп зенітної артилерії струсонув повітрям...

...фейерверки і салюти розмалювали небо. Злива серпантину, солодощів і квітів вирвала з припишк-лих горлянок захоплене «УРА!»...

...Гігантські парашути опускали обгорілі деталі на міське звалище металобрухту...

— Панове гітаристи! Кілька крапель залишилося
напою золотого.
Поети! У зіницях ваших — стіл і товариство,
і повітря, зіткане зі світла.
Вже осені органи, вже псалми і алілуя,
вже снігам іти недовго.
Востаннє ж заслїваємо наш хорал, так ніби спів
цей — без кінця, во славу бога Літа.

І стіл притягнуть зорі, і пісні голодних нагодують.
Панове гітаристи! Не шкодуйте срібла,
ваші горла з'єднані із небом!
Прийдуть просвітлені паломники і храм зведуть,
і місто побудують.
Хай стануть прахом імена апостолів, та слово
їх плодом, як світло, впіймане сонетом.

Х о р:

— Хвала тобі, наш пане боже Літо!
Помилуй, Літо, змилуйся над нами,
своїми нелукавими синами,
і вислухай серця, немов молитву.

Вони — блукальці, вогники купальські.
Вони — свічки, вони — краплини зливи.
Вони — зірки, що обминають пастки.
Їх світло — наче небо мерехтливе.

Автобус їде крізь ламке повітря,
і циферблати київських тортів
солодкий час показують, і віття
ти розгортаєш, де зійти хотів.

В невидимий пролам струмує спека,
подорожує в шлунки мідний квас.
І бродить, як вино в полоні глека,
гроза, та ще громи її з пластмас.

Всі перехожі теплі та цукрові.
Парфуми їхні линуть в небеса.
На макове лунке цвітіння крові
летить розпечена, як метеор, оса.

Графіка років, дерев і зморщок.
Смак борщів, яєць і варениць.
Ллється світло молока у горщик.
Місяць сріблить хутра у лисиць.
У пивницях є щурячі трони,
їх коти здичілі стережуть,
є тхори, ці курячі харони,
і чорти, що поночі іржуть,
і підсліпуваті теплі свині,
й ланцюгами вичовгані пси,
і скарби, що віднайтись повинні,
і гостей сп'янілі голоси.

Поїдання яблука

П'ять щупалець моїх чуттів,
як змії з голови Горгони,
окреслять яблуко червоне.
І слину пустять п'ять чортів —
Художник, Композитор, Лис,
Раблезіанець, пан Кротівський
заштовхуються в поїзд львівський —
хробак над яблуком завис.
Воно — сяйливий антисвіт.
Воно — осяяння осінне.,
Скликає сесію насіння —
повитий німбами синкліт.
Довкола — соки й щільники,
довкола — бутлі і комори
довкола — дерево просторе!
(Ніхто не скаже — хробаки...)
Та ось, розбивши благовіст,
розгудзувавши цноти пояс,
в палац засідань лізе поїзд
і пожирає чорний з'їзд...

Яблукопростору — нема.
Лишився хвостик на тарелі.

Складайте пісню, менестрелі,
в саду губами обома!

Сонет з рудим котом

По шурхоту опалому, в промінні,
примруживши очей зелений зблиск,
іде на полювання василіск
по щибети, по душі їх осінні.

Останнє соло плавиться, як віск,
і опадає, і назустріч тіні
летить — рудий хормейстер в онімінні,
та все-таки — який із хору зиск

у час, коли співає шлунок басом,
птахам дають червоні комірці.
Театр муркотить, і в паніці

тікає черга небесами й плазом.
В партері слух напружують тим часом
ті, хто ще слухачі, хоч і мерці.

Смерть героя

(комар)

Іржавий простір в комаринім тілі
сопрано стер на порох. У трубі
крихкого носа помпи вже слабі.
А кров тече крізь русла скам'янілі.

Ні палива, ні співу, ні тобі
краплини співчуття... Як на вугіллі,
несуть його мотори зіржавілі
з останніх сил свердлити слух юрбі.

Він — камікадзе, що небесні тонни
на неї б кинув, як на ешелони,
і вже по смерті став би кавалер

найвищих орденів! почесні списки!
знамена! сурми! залпи! обеліски!
...якби його мій ляпас не розтер.

Плач

(з виступу поета-постдекадента)

— У лісах вересневих на галявині левів плачу я не за червнем плачу мов королевич	у прозорому золоті сновидних блукаючих не за морем померлим і не за нареченою
у лісах вересневих плачу я за трьома за минулим поглинутим де воно де той стіл	в голосах відлітаючих пляшками шампанського добрим шампанським де оркестра і друзі
пси мої збудували ягуари пантери тонкостанні мулатки носять сонце червоне	драбину у небо поснули у листі в келихах кришталевих за шампанським ридаю я
осінь листям втішає осінь зводить палаци жовті очі осінні пальці тчуть павутину	золотими птахами мури в'януть багряно уста декадентки над риданням опалим
тронна зала моя у повітрі портрети над столами кружляє двадцять п'ять відображень	зубожіла від вітру тьмяніють вечірньо вир листів журавлиних сидять за столами

I

З германських кочових бездонних шлунків,
з провалених діжок, як черепів,
крізь карнавали, тризни, крізь пожежі,
захоплюючи, як з кораблетрощі,
ознаки часу — віття і сміття,
течуть, наздоганяють наші горла
могутні історичні струми пива,
збивають з ніг, затоплюють, золотять,
мов для музейних сховищ, нутрощі...

В пивницях пиворізи, наче глеки, —
овали різні, різні держак
і різні рівні випитого пива —
напій хлюпоче, плеще і полоще,
виплюскує просолені слова,
слова стосовно всіх епох, народів,
всіх курв, режимів, берій та імперій —
слова, як риби, виснуть у диму,
похитуючи звільна плавниками.
Ростуть осячі вуха у столів.

...І плавляться, зникають гори сиру,
поглинуто у прірви косяки
холоднокопченої риби і тарані,
наповнено сечею міхурі...

І знову піняться потоки-смерчі
і хміль дарує зрошена земля!

II

Вершина — мармурова паща лева,
з якої ллються струмені вина.

Ефірна хвиля, флейта вереснева,
прокочується, ледь сягнувши дна.

Довкола простір міниться в тремтінні
і загусає в потемніле скло.

Як шлунки, бутлі, і плоди осінні
терпляче чавляться в густе тепло.

І просякають стіни винним духом,
повзуть зелені парості у сни,

і припадає час холодним вухом
до бутлів — що народжують вони?

Коли прийдуть зимові хрестоносці
і льодові вогні запалять нам,

різдвяні печі їх покличуть в гості —
не скуштувати чарки тим панам.

Коли завиють відьми прокажені,
як жебраки-вітри з голодних пуст,

напоєм стиглим випари скажені
тим паннам повипалюємо з уст.

Коли прибудить, як чума, у місто
ясновельможна вічними кістьми,

на трон у пляшці їй дамо возсісти
і коронуем корком бабцю ми!

Хвала коханкам і безсмертним друзям!

Хвала нектарним келихам дзвінким!

Криваве обертається галуззя,
занурюється в різнобарвний дим.

В коморах — море темне і безкрає.

М'ясива рум'яніють на вогні.

Ніхто з п'яниць іще не вимагає:

«Ту пляшку закорковану — мені!»

III

Довкола столу — очі, нерухома вісь проходить
посеред рідини, в якій заломлюється погляд,
стіл має форму кола, горлянки — форми келихів,
а світло переходить в повільні форми тіл.

Є механізм, що зв'язує обпалений мій стравохід
з початком руху колеса, і світотвір, і стіл,
з моментом подолання, ковтання й випромінення,
з розкрайним повітрям, з вивалюванням в антисвіт.

Так плавиться скляна стіна вульгарної реальності,
тече у шлунок і пече — це подорож в собі.
Взаємозрівноважені тумани і туманності.
І горло спалене моє іскристий всесвіт п'є.

IV

Стрімка лотреківська постель,
панчіх легка і тепла сітка,
рука холодна, погляд зрідка
і за шинквасом — Рафаель,
тонке і видовжене скло,
чад кави, звуків перламутри,
уста вечірні «Кама Сутри» —
це драма в дусі Буало.

Панчохи. Погляд. Усміх. Сміх.
Знайомство. Кава. Мед гречаний.
Таксі. Водій. Слуга печальний.
Цілунок довгий. Перший сніг.
І прірва ліжка. І сніги —
розгорнуті, ламкі, колючі,
повітря струмені палючі
...і ваші речі навкруги.

Кава

Натхнення — це бармен — до ваших послуг —
що закликає каву, як змію,
і варить бідну голову мою
в цій рідині, відтятку за непослух

турецьким ятаганом. Визнаю —
я став у чергу фацетів зарослих,
струнких цукерок і ножів дорослих...
Та я ще не прописаний в раю!

Чоколядовий дух, температура
червоних уст і божевільних бджіл.
У незнайомки погляд, як в лемура,—

аж цукор переламує навпіл.
Я ж — думкою в районі Сінгапура —
своє обличчя виляпав на стіл.

Три елегії

(знайдені у пляшці з-під невідомого напою)

I

Мене зима замурувала. Мене забула королева.
Льодами вкрилися дзеркала, органи, вітражі,
дерева.
Стоять на вежах командори — сумні скульптури —
і не більше.
За мурами — замерзле море, найхолодніше,
найбіліше.
У ньому тонуть каравели, перебігають перламутри.
Усіх коханців королеви притягують тяжкі бермуди,
потвори дна, слизькі і сині... Що бачить
це холодне око,
світило металеве?.. Тіні, що проросли крізь дно
глибоке?
Воно з п'ятьми їх піднімає, і обростає ними стеля...
Ніде коханої немає — ні в небі, ні на дні. Пустеля.

II

Оркестра невидимців суне по радіусу крижаному.
У звуки витекли парсуни — безвусі? сиві? —
невідомо.
Вібрують у партері вина, перекидає карту подих,
перегорнулася половина сторінок в літерах і нотах.
В меду загусли циферблати, портрети
імпресіоністів,
як сни, застигли, променисті, — я вмію
з ними розмовляти —
про себе, подумки, нечутно, минаю німо галерею,

бібліотеку. А за нею — зима, де холодно і людно,
але не затишно... Минає години коло демонічне,
немов ув'язнення довічне, коли коханої немає.

III

Кінотеатри і вокзали — в світ спроектовані екрани,
які в минуле перегнали найліпші дні, як фільми
в Канни.

Альтанки, талії і груди, листи, які писав не Вертер.
У відповідь — мовчання Будди, нудьги сто метрів,
сексу метр.

Це фільм про мене і для мене, рефлексія
на дві години,
мистецтво світла небуденне від сонячного
світла гине.

Глядацтво впливає з візій, тіла
в квартири переносить,
вмикає світло телевізій — нам вражень, господи,
не досить!

Продовжуються серіали... І хто почує, що волає
хтось... десь... далеко — крізь вокзали:
«Ніде коханої немає».

Вода

(лід)

На лезах льоду виступила сіль.
Хрестовий хід стихія зупинила.
Триває мить. Гусари склали крила.
У небеса росте прозорий шпиль.
З блакитного холодного вогню
мурують небо мовчазні істоти
і засинають сфінксами навпроти.
Їх снам загадку льоду поясню.
Усміхнені уста іще мовчать,
та вже тремтять заплющені повіки.
Звучать у замках льоду перші ріки,
і на сувої зламано печать!

Читайте, сфінкси, древні письмена:
«Коли людина змучиться в безсмерті,
кров проросте в її долоні стерті,
засвітиться і висвітить до дна...»

Колись холодну кров я ніс на спис,
ім'я христовим воїнів озброїв...
Останній шанс!.. Кристал пустив героїв.
І водоспад часів понісся вниз.

(вода)

Солону лінію льодів руйнують дзеркала.
Ще грань ламає промені, та вже тьмяніє
холод.

Шпилі втрачають вісь. Годинники зі скла
вбирають кольори. Їх циферблати — зо-ло-

то-цо-ко-тіння рухається тінь.

Кристали льоду слабнуть. Гра металу і
каміння.

Із мерехтінь копалень, з-під корінь
дзвенять пружини-стебла — лет зелених ліній!
І промені води! Дзеркальний срібний струм,
перетікання кольорів з імен і гобеленів
у небо! в марево! в невидимі сім струн! —
і хвиля золотá! — Вода! Води солодкий геній
росте, зливається, розбризкується, мчить...
Джерела, водоспади, вири і стовпи дзвіниці,
її вітрильники, млини, легка вага сновидь,
русалки і вінки, темниці, таємниці,
слизькі хвости рибин, і погляди з глибин,
і водорості ніжні і рухливі...

Нічні міста несе її підземний плин —
їх мушлі океан ховає в пасма сиві.

І ось виходять з них веселі божества,
співучі друзі, nereїди захмелілі.

Все ближче голоси. Тремтить трава.

І я з'являюся. І ти ідеш між лілій,
між поглядів, мелодій і дзеркал —
тебе багато, ти — вже інша,

незнайома,
чужа, у масках зла розпочинаєш карнавал,
а тінь моя летить над містом, невагома.

Я демон. Ще ніхто мене не розпізнав.

Я режисер. Магістр алхімії. Я триста
разів ніхто. Невтішний. Я — ця фізія пісна.

Ця маска. Це моє обличчя, товариство.

Овації несуть костюми і слова.

Деруть і палять. Я спостерігаю з-за колони.

Гудуть підземні води. На тлі неба —

голова.

Вони ідуть — води невпинні легіони.

Бруківка вибухає. Б'ють фонтани в небеса.
Наш балаган вертається у мушлю по спіралі.
Тризуб Нептуна викине його
в Сузір'я Пса.
Повториться усе. І зникне. І так далі...

(хмари)

А поки що — прем'єра в театрі хмар!
Прожектор! Пера! Герой — Ікар!
Він красень, трохи блазень, він акробат!
Він, в'язень зобов'язань, летить на мат.
Пір'їни рожевіють. На морі — штиль.
І хвилі іржавіють. І сльози — сіль.
Палючий вітер півдня зітре їх з віч.
Вогнисте пір'я півня запалить ніч!
Ідуть скульптури... ростуть стовпи...
Дракони, тури — з води в степи!
Вода піднялась вгору — гігантський птах!
...Стоїть кістяк від хору по горла у пісках...

(пустеля)

скляний тремтливий простір...
вітер
змінює малюнки і напрями фатальних кіл і
русла
повільних жовтих рік
пересипає смерчами історії загиблих
А т л а н т и д
формує хвилі розгортає дюни
возводить марева розхитує колони
спека... смерть... ніщо...
проходить наче тінь стара б а б у н я
крізь вітрове обличчя... пустеля... небо...
вітер... смерть...
ні подиху... ні погляду... нікого...

та десь воно чекає
в землі... глибоко
сховане в повітрі чи в промені
розлите у червоній смузї сходу
у маревах навіяне зелене
ЖИТТЯ

(дощ)

вже ближчають дощі — темнішає повітря
і срібні сурми кличуть небеса
гуркочуть бойові їх колісницї
розколюють списи спекотне скло
і будять землю їх невпинні стріли
і відчиняють брами золоті
...Так, наше сонце — дощове і скам'яніле.
У ринвах води Нілу відзвеніли.

Щурі чатують ґрати і потоки,
а голуби — прекрасне і високе.
Між ними — ми, весна, розмова, пляшка.
А за дверима — вічність — бідолашка.
Та вже якщо Ви тут, — чекайте, бабцю!
А Ви — оповідайте, пане Базю!

Про сонце і жінок, про райські пляжі,
про те, які на світі є пейзажі,
про риб і звірину — то незла тема!
Про «Свято, що завжди з тобою» Хема...
Я буду посміхатись і п'яніти.
А ви мені — про квіти і про діти.
Я врешті вас поцілю черевиком
й пробуджусь... біля жінки... чоловіком!!!

(сніг)

Вони прийшли, занурені у холод,
минулорічні, вічні, ті самі —

дзеркала, перетворені на пам'ять,
в непам'ять білу видихнуті сни,
палючі бризки, водоспади тиші,
прозорі зámки, спалені зірки,

і принесли подрібнених на скалки,
в кристалах схованих, в холодній глибині,
щойноминулих нас, давноминулих
нас, перетворених на світло павутич,
тонке, розкладене, невидиме, нечутне,
найтонше світло, біле і тремке,
погасле, захололе і загусле.

Ти не повіриш, та сніги — це ми.

І літакам тому піднятись тяжко,
і тяжко місту відпустити нас,
і тяжко розпрощатись, бо прощання
летить із неба, не перестає
ця магія нагадувань, повторень,
холодних зліпків, дотиків і слів,
зимових квітів, вічних і минучих —
це літа іронічний негатив.

Куди втікає снігова людина?
Туди, куди не долітає сніг...

Маятник

У Львові — я сновида-Одіссей, що загубився в черзі
у кав'ярні,
поринувши у видива примарні, які збирає
місто-колізей.
Хоча це ніжні ігрища, хоча це осінні звірі,
жовтогриві дні,
і небезпечний безконечний шпацер у руслах часу
по самому дні.

У Києві — тоді мене нема. Відсутності ніхто
не помічає.
До Києва, коли мене немає, женеться
на скажених псах зима.
Хоча ще літо бабине, хоча ще — тонкі шовки,
проміння павутин —
вода темніє і тече все важче, і холод в листі,
наче нікотин.

У Львові — у пивницях листопад тече у шлунки,
і пружні козики
повітря обертають, і музики летять на вітрі
з глибини Карпат,
карети мчать крізь натовпи, з незвички
столичний гість занурюється в сон,
мій фрак, циліндр, плащ і рукавички музеям
продає аукціон...

У Києві ж — я найскромніший гість. З дверей дощу
я переходжу в двері
чужих снігів, де сповіді Сальєрі кіносеанс
мені переповість.
Струмуюча імперія екранів. Холодна перспектива
ліхтарів.
І всі мої освідчення в коханні, як дирижаблі
в напрямку зорі.

Зате у Львові я — веселий бог і ревний проповідник
«Кама Сутри»,
служитель муз, вино дозую мудре, щоб розділити
пристрасть на обох
Моя левиня — муза найніжніша. Я в золоті б
її навік загруз...
Та в Києві живе найкрасивіша, найвередливіша —
найменша з муз.

Фантазія метро

Зникає відображення ти знову
сам у собі як вертикаль незрима
сповільнює розігнану основу
геометричний простір за дверима
ти рухаєшся в напрямку проміння
в юрбі по механічному тунелю
крізь погляди слова і сновидіння
цей рух не в небо втеча не в пустелю
у кола zdeформовані і грані
у пошуки рослинної любові
твое життя — це прожилки кленові
такі прозорі і тонкі у травні
і вертикаль що з небом поєднала
найглибші надра де часів немає
і око в небесах намалювала
блукаючий твій погляд піднімає

Магічна хвиля сну розплилася, немов туман
ранковий.
Блукалець з міста видив накладається
на тіло охолоне.
І запах квітів, і пронизливе повітря,
і дзвінке звучання мови,
і смак води, і кольори, і небеса — так,
наче ти не чув, не бачив це ніколи.

Пригадуєш себе, мурахи по піщині
тебе складають з днів, ночей, застиглих сліз,
розбитих віддзеркалень.
Поглянь, які глибокі води, і які дощі невпинні,
і скільки світла в тілі — мить в долоні,
мов коштовний камінь.

Печери, вириті у темряві, скарби, що уникають
рук тремтячих,
ліси і лабіринти слів, гірка трава,
така гірка розмова —
усе минулий сон. Його згадаєш — наче
у темний холод ввійдеш, але це — роса ранкова.

Зміст

ГЕНЕЗИС ЛІТАЮЧОЇ ГОЛОВИ	4
КАРКОЛОМНІ ПЕРЕВТІЛЕННЯ	14
НОКТЮРНИ З ТАЄМНИЧИМИ РОСЛИНАМИ	23
«Мій ліричний герой...»	28
Янівський цвинтар	29
Процес «Загибель Атлантиди»	30
Питання і відповідь	32
Лапання раків	33
Монолог з псячого приводу	34
Бубон	36
Міський бог Ерос	37
Голений	40
Волосся	41
В очікуванні Орисі	42
«Шістнадцять свіч...»	44
Клітка з левом	44
Клітка з пантерою	45
Вона	46
З'ява Маленького-Пантагрюеля	50
Дурень	51
Пісенька про пана Базя	52
Сеанс спиритизму	54
Виступ групи «Люцифер»	56
Детектив	59
«О троянди...»	61
Рок-н-рол «Олеся»	62
Свідчення очевидця	64
«— Панове гітаристи...»	65
«Автобус їде крізь ламке повітря...»	66
«Графіка років...»	66
«Поїдання яблука...»	68
Сонет з рудим котом	69
Смерть героя	70
Плач	71
Антиалкоголі	72
Кава	75
Три елегії	76
Вода	78
Маятник	83
Фантазія метро	85
«Магічна хвиля сну...»	86

Неборак В. В.

НЗ9 Літаюча голова: Вірші.— К.: Молодь,
1990.— 88 с.
ISBN 5-7720-0385-2

Збірка фантазмагоричних та карнавалізованих віршів, у яких засобами гротеску, іронії та бурлеску молодий поет освоєє сучасну урбаністичну стихію, ще й досі не зовсім звичну для теперішньої української поезії.

Н 4702640202—013
М228(04)—90 41.90

ББК 84 Ук 7—5

Литературно-художественное издание

НЕБОРАК Виктор Владимирович

Летающая голова

Стихотворения

Киев, издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь»
На украинском языке

Художній редактор *К. О. Рязанов*
Технічний редактор *О. В. Старовойт*
Коректор *З. М. Клещенко*

ИБ № 4368

Здано до набору 13.07.89. Підписано до друку 18.10.89.
БФ 27596. Формат 70×100^{1/32}. Папір друк. № 1. Гарнітура літературна. Друк високий. Умовн. друк. арк. 3,54. Умовн. фарбовідб. 3,94. Обл.-вид. арк. 3,34. Тираж 3300 пр. Зам. 9—360. Ціна 55 к.

Ордена «Знак Пошани» видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь». Поліграфкомбінат ЦК ЛКСМ України «Молодь» ордена Трудового Червоного Прапора видавничо-поліграфічного об'єднання ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия». Адреса видавництва та поліграфкомбінату: 252119, Київ-119, Пархоменка 38—44.

